

РЕШЕНИЕ

№ 1523

гр. В., 22.12.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

ОКРЪЖЕН СЪД – В., III СЪСТАВ, в публично заседание на пети декември през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: Невин Р. Шакирова

Членове: Н. Св. Стоянов
мл.с. Виляна Н. Михалева

при участието на секретаря Галина Г. Славова
като разгледа докладваното от мл.с. Виляна Н. Михалева Въззивно
гражданско дело № 20233100502067 по описа за 2023 година

за да се произнесе, взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 435 ГПК.

Образувано е по жалба, подадена от А. К. В., ЕГН *****, срещу насочването на изпълнението върху имот на жалбоподателя чрез насрочване на опис и оце. на ½ ид. ч. от поземлен имот с идентификатор, находящ се в с. П., общ. А., от ЧСИ Н. Георгиев, рег. № 716 КЧСИ, район на действие: ОС – В., по ИД № 673/2018 г., който в деня на възбраната се е намирал в негово владение.

В жалбата са изложени съображения за неправилност на действията на съдебния изпълнител, който насрочил опис и оце. на ½ ид. ч. от поземлен имот с идентификатор, находящ се в с. П., общ. А., чийто собственици към този момент били жалбоподателят и брат му. Твърди, че съдебният изпълнител незаконосъобразно не е приключил изпълнителното производство, независимо, че били налице предпоставките за това. Поддържа, че към датата на вписване на възбрана върху имота длъжникът и негова майка П. П. не е притежавала право на собственост върху него, а като собственик се е легитимирила Т. В. Г.. Излага, че длъжникът, макар да е титуляр на право на ползване върху имота, не владее и не ползва същия от септември 2019 г., от когато била във фактическа раздяла със съпруга си Д. А. П.. Твърди, че от този момент насетне имотът се ползва само от него, от брат му Д. Д.ов П. и от баща му Д. А. П.. По изложените съображения моли за спиране на изпълнителното производство и отмяна на насрочването на опис и оце. на ½ ид. ч. от поземлен имот с идентификатор, находящ се в с. П., общ. А..

В срока по чл. 436, ал. 2 ГПК възискателят Н. А. Н., чрез адв. Е., е депозирал писмено възражение, с което изразява становище за неоснователност на депозираната жалба. Сочи, че към датата на налагане на възбраната върху имота П. П. е декларирала и е защитавала собствеността върху същия. С влязло в сила решение по гр.д. №927/2019 г. било установено, че П. П. и съпругът ѝ са владяли имота от 2004 г., поради което иска на Т. Г. за собственост и предаване на владението върху имота е отхвърлен. Най-късно към 2015 г. П. П. била придобила имота по давност. Възразява, че присъединяването му като възискател е извършено своевременно и възбраната ползвала и него.

Въззиваемият Община В. не изразява становище.

Въззиваемият ТД на НАП – В., чрез гл. юрк. А. изразява становище за неоснователност на жалбата.

Въззиваемият П. Д. П. поддържа жалбата.

На основание чл. 436, ал. 3 ГПК ЧСИ Н. Георгиев е приложил към жалбата копие от изпълнителното дело, както и мотиви на обжалваното действие, в които се поддържа становище за неоснователност на жалбата.

Съдът, след като съобщи изложените от жалбоподателя доводи и събраните по делото доказателства, намира за установено следното от фактическа страна:

Изпълнителното производство е образувано на 04.04.2018 г. под дело №673/2018 г. по описа на ЧСИ Н. Георгиев, рег. № 716 КЧСИ, район на действие: ОС – В., по искане на Община В., чрез юрк. Щ., и въз основа на Акт за установяване на задължения по чл. 107, ал. 3 ДОПК №МД-АУ-1000/23.07.2015 г., с който са установени задължения на П. Д. П., ЕГН *****, за данък върху недвижимите имоти в размер на 139,12 лв., лихва по акт в размер на 44,46 лв. и лихва от 23.07.2015 г. до окончателното погасяване на задължението.

С разпореждането за образуване на изпълнителното дело ЧСИ е разпоредил извършване на необходимите справки и връчване на ПДИ.

ПДИ е връчена на длъжника на 28.06.2018 г. по реда на чл. 47 ГПК.

Видно от справка от АВп на 19.09.2018 г. е вписана искова молба, с която е предявен иск от Д. А. П. и П. Д. П. срещу Т. В. Г. относно ПИ и жилищна сграда, находящи се в с. П., общ. А., обл. В..

Видно от справка от АВп на 19.06.2019 г. е вписана искова молба, с която е предявен иск от Т. В. Г. срещу Д. А. П. и П. Д. П. относно ПИ и еднофамилна жилищна сграда, находящи се в с. П., общ. А., обл. В..

На 11.12.2019 г. е вписана възбрана върху ½ ид. ч. от ПИ с ид. по КККР, одобрени със Заповед РД-18-6/06.02.2006 г. на Изпълнителния директор на АК, находящо се в с. П., общ. А., обл. В., както и на ½ ид. ч. от построената в него еднофамилна жилищна сграда с ид.2.

С Решение №194/13.02.2020 г. по гр. д. №927/2019 г. по описа на ОС – В., потвърдено с Решение по в. гр. д. №155/2020 г. по описа на АпС – В. и влязло в законна сила на 06.04.2021 г. се отхвърлят предявените иски от Т. В. Г. срещу П. Д. П. и Д. А. П. на осн. чл. 108 ЗС. Видно от справка от АВп решението е отбелязано на 28.04.2021 г.

На 16.09.2021 г. Д. А. П. и П. Д. П. са дарили на А. К. В. и Д. Д.ов П. при

равни квоти и за двамата недвижим имот в с. П., общ. А., обл. В., съставляващ ПИ с ид., заедно с построените в същия имот еднофамилна жилищна сграда и гараж, като дарителите си запазват правото на ползване върху описания по-горе имот пожизнено, за което е съставен нот. акт №13, том III, рег. №2541, дело №403/2021 г. по описа на нотариус Веселин П., №205 РНК, с район на действие: РС – В..

На 17.02.2022 г. длъжникът е уведомен за присъединени публични задължения.

На 25.04.2023 г. е депозирана молба от Н. А. Н. с искане за присъединяване на осн. чл. 456 ГПК.

На 21.07.2023 г. е насрочен опис на възбранения имот за 07.09.2023 г. от 11 ч., който с разпореждане от 01.09.2023 г. е спрян до произнасяне по настоящата жалба.

По делото са събрани и гласни доказателства посредством разпита на водени от жалбоподателя свидетели.

От свидетелските показания на Я. И. С. се установява, че през май месец 2019 г. в процесния имот са живеели П., А., Д. и Д.. По-късно в имота останали да живеят последните трима.

От свидетелските показания на Б. К. М. се установява, че от преди 10 г. насетне в имотът живеел Д. със синовете и съпругата си. Сега Д. живеел там с децата си.

Въз основа на гореустановената фактическа обстановка, съдът формира следните правни изводи:

Съгласно чл. 435, ал. 4 ГПК трето лице може да обжалва действията на съдебния изпълнител само когато изпълнението е насочено върху вещи, които в деня на запора, възбраната или предаването, ако се отнася за движима вещ, се намират във владение на това лице, като според чл. 436, ал. 1 ГПК жалбата следва да бъде подадена в двуседмичен срок от узнаване на действието.

В настоящия случай жалбата е подадена в срока по чл. 436, ал. 1 ГПК, срещу подлежащо на обжалване действие, поради което е допустима.

Според приетото в мотивите към т. 4 от ТР №3/10.07.2017 г. по тълк. д. №3/2015 г. по описа на ОСГТК на ВКС предмет на производството по обжалването по чл. 435, ал. 4 ГПК е законосъобразността на действието на съдебния изпълнител и в него въпросът за собствеността на вещта, върху която е насочено принудителното изпълнение, се разглежда, доколкото е необходимо да се установи законосъобразността или не на обжалваното действие.

В тежест на жалбоподателя е да установи при условията на пълно и главно доказване, че е трето лице по изпълнението и към момента на налагане на възбраната е осъществявал владение върху имота, като при дефиниране на същото по см. на чл. 435, ал. 4 ГПК е приложима легалната дефиниция на понятието, залегнала в чл. 68, ал. 1 ЗС. При установено владение върху възбранения имот от жалбоподателя се извършва преце. дали към момента на възбраната вещта е собственост на длъжника по изпълнителното дело.

В случая, безсъмнено жалбоподателят има качеството на трето лице в изпълнителното производство, като това се установява и от материалите по изпълнителното дело.

От събраните писмени и гласни доказателства не се установява към

11.12.2019 г. владението върху процесния имот да е осъществявано от жалбоподателя. Напротив. Владението е осъществявано от длъжника и съпруга му, а жалбоподателят е бил в имота, защото е тяхно дете. След като фактическата власт се е осъществявала със съгласието на собствениците и е основано на добрите междуличностни отношения, то не са налице признаците на владение, а на търпими действия. Няма данни жалбоподателят да е демонстрирал намерението си за своене и да е отрекъл фактическата власт, упражнявана от родителите му. От свидетелските показания, които съдът кредитира като достоверни, доколкото са подробни и последователни, се установява, че от 10 г. в процесния имот живеят родителите и двете им деца.

С влязло в сила решение е отхвърлен иск по чл. 108 ЗС от Т. В. Г. срещу длъжника и съпруга му, поради уважено възражение за придобивна давност, след като е установено, че в периода от 2005 г. - 2006 г. до 10.12.2018 г. длъжникът и съпругът му са упражнявали фактическа власт с намерение за своене върху имота в с. П.. Правните последици на позоваването на придобивната давност, т. е. придобиването на правото на собственост върху вещта, се зачитат след изтичане на десетгодишния давност срок, което в случая е станало най-късно към 2016 г. /в този см. т. 2 ТР №4/17.12.2012 г. на ОСГК на ВКС/.

Представяйки съдебното решение, длъжникът се е разпоредил с правото си собственост на 16.09.2021 г., като си е запазил право на ползване. Упражняването на правомощието разпореждане е ярък израз на собственическото отношение на лицето към вещта. Въпросът дали правото на ползване е упражнявано след 16.09.2021 г. е ирелевантен за прецедта дали предприетото изпълнително действие е законосъобразно.

С оглед гореизложеното, съдебният състав приема, че длъжникът е собственик на възбранената вещ от 2004 г. до разпореждането с нея на 16.09.2021 г.

Като е съобразил горното и постановения съдебен акт, съдебният изпълнител е изпълнил в цялост задълженията си по чл. 483 ГПК. Той се е уверил, че имотът е бил собственост на длъжника към деня на налагане на възбраната преди да извърши опис. Последният е бил насрочен за 07.09.2023 г., а към този момент решението по чл. 108 ЗС е влязло в сила и е създадо сигурност относно собствеността към датата на възбраната, т. е. към 11.12.2019 г. Проверката, която нормата на чл. 483 ГПК задължава съдебния изпълнител да извърши, може да се основава на данни, събрани по всякакъв начин – чрез справка в данъчните или нотариалните книги, чрез разпит на съседи и др., и следва да предхожда описването на възбранената вещ, какъвто е и настоящия случай.

Започнато е изпълнение на парични вземания, поради което установяването, че правото на собственост върху имота е принадлежало на длъжника към момента на налагането на възбраната е основание да не се уважи жалбата на третото лице срещу действията на съдебния изпълнител.

Оплакванията на третото лице относно наличие на предпоставки за приключване на изпълнителното производство не следва да бъдат обсъждани, тъй като жалбоподателят няма качеството на вискател или длъжник по делото.

По изложените съображения жалбата се явява неоснователна и като такава следва да бъде оставена без уважение.

Мотивиран от изложеното, съдът

РЕШИ:

ОСТАВЯ БЕЗ УВАЖЕНИЕ жалба, подадена от А. К. В., ЕГН ***** , срещу насочването на изпълнението върху недвижим имот чрез насрочване на опис и оце. на $\frac{1}{2}$ ид. ч. от поземлен имот с идентификатор, находящ се в с. П., общ. А., от ЧСИ Н. Георгиев, рег. № 716 КЧСИ, район на действие: ОС – В., по ИД № 673/2018 г., който в деня на възбраната се е намирал в негово владение.

Решението не подлежи на обжалване.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____